

Misforhold til selve Lovforslagets Indhold, turde det dog ikke være tilstrækkelig Grund til at fravige den gode gamle Praxis, at opkalde Love, der kun ere mindre betydelige Ændringer i bestaaende Love, efter hele den Lov, som de slutte sig til. Det er jo isørigt, som bekendt, et Spørgsmaal af langt mere Betydning for Jurister end for Finansministeren. Svad Lovforslagets § 1 angaar, er der kun fremkommet eller antydet Onsker om een Ændring, og det er den, at et Krigsjaar forud for det fyldte 18de Aar skulde regnes for 2 Aar. Nu regnes et Tjenesteaar før det fyldte 18de Aar, som bekendt, slet ikke med ved Pensionsberegningen, medens et Krigsjaar efter det fyldte 18de Aar tæller dobbelt. Det er jo altsaa klart, at et Krigsjaar i og for sig bliver at beregne extra som 1 Aar. Vilde man nu altsaa regne et Krigsjaar for 2 Aar for dem, der ikke have fyldt det 18de Aar, ser jeg ikke rettere, end at man i Virkeligheden regnede selve Krigstjenesten eller den Ydelse, der er stet i Krigsaaet, dobbelt, og godtgjorde den dobbelt for dem, der ikke have fyldt 18 Aar, i Sammenligning med dem, der ere over 18 Aar, og Villigheden deri, maa jeg tilstaa, at jeg ikke indser. — Til § 2 har der, saavidt jeg har opfattet, ikke været noget Onske om at se nogen Ændring fjøiet. Der har vel været et aret Medlem, det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), af hvem det er blevet antydet, at de Paagjældende allerede nu muligvis kunde anses som pensionsberettigede; men jeg maa rigtignok tilstaa, at jeg antager og er gaaet ud fra, at dette Thing har godkjendt Regjeringens Afgjørelse af dette Spørgsmaal, om der er Pensionsberettigelse tilstede eller ikke. Det er kun under den Forudsætning, at jeg har fremsat dette Lovforslag for dette Thing. Formentes der at være en Berettigelse allerede nu til Pension, som kun Regjeringen for sit Vedkommende havde negtet at være tilstede, maatte jeg meget bestemt fastholde, at dette Spørgsmaal først maatte afgjøres, før der kunde være Tale om ved Lov at bevilge disse Mænd en Pensionsret, som de efter min Anskuelse ikke i dette Øieblik have. Jeg tror isørigt, at Udtalelserne fra det Udvalg af Thinget, der har havt Andragenderne til Rigsdagen til Behandling, ganske bestemt gaa i den Retning, at Regjeringens Afgjørelse har været den rette, har været fuldt stemmende med den bestaaende Lov. Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds vilde særligt gjøre gjældende, at Ordet „Statsmyndighed“ maatte kunne forstaaes som omfattende ogsaa kommunal Myndighed. Det tror jeg dog ikke, at det ærede Medlem vil kunne hævde, og det forekommer mig, at det hyppigt nok ogsaa i dette Thing er gjort gjældende, at de kommunale Myndigheder have Selvstændighed og Uafhængighed af Statsmagten, saa at det for mig er noget overraskende nu paa eengang at høre, at de kommunale Myndigheder skulde betragtes som Statsmyndigheder.

Isørigt skulde jeg feile meget, om dette Ord Statsmyndigheder findes i den ene af de Love, til hvilken dette Lovforslag skulde være et Appendix, nemlig i Loven af 9de April 1851. Saavidt jeg mindes — jeg har ikke den nævnte Lov for mig — er dette Udtryk Statsmyndighed først kommet ind i Loven af 20de November 1876, og det, man der har havt for Øie, er, at der er endel saadanne Ansættelser, som sse uden Regjeringens umiddelbare Medvirkning, forsaavidt man ved Regjeringen vil fortsaa Ministrene. De fleste Onsker om Ændringer i Lovforslaget have jo imidlertid angaaet § 3. Jeg maa nu tilstaa, at jeg for mit Vedkommende er gaaet ud fra, at Lovforslagets Bestemmelser i § 3 vare overordentlig liberale ligeoverfor de Vedkommende. Det forekommer mig, at, naar man ved Lov giver en Pensionsberettigelse ikke alene til dem, som efter Lovens Strafftræden gaa af, men ogsaa til dem, som før Lovens Strafftræden ere gaaede af, saa er allerede dette en ikke lille Liberalitet. Men desforuden har man troet det forsvarligt at kunne give Vedkommende Pension et Aar forud fra den Tid, da de ved Loven blive berettigede til Pension. Denne Liberalitet har imidlertid det ærede Medlem i Thinget (Alberti), der har udtalt sig derom, ikke fundet berettiget. Jeg skjønner imidlertid ikke rettere, end at, naar man vil gaa saa vidt som antydet og give Vedkommende Pension lige fra Afstedigelsesdagen, vil det ikke saa Meget være en Ændring i den bestaaende Pensionslov, som det vil være en Rettelse af den nu gjældende Pensionslov. Der vilde deri ligefrem ligge en Anerkendelse af, at man havde begaaet en Uret mod de vedkommende Personer. Noget, jeg for mit Vedkommende paa ingen Maade kan erkjende. Jeg vil villig erkjende, at her er Villighedshensyn at tage, Villighedsgrunde, der tale for at give disse Mænd en Pensionsberettigelse; men jeg har ikke troet, at man kunde eller vilde gaa saa vidt, at man i denne Lov vilde indrømme, at der var gjort dem Uret ved den gjældende Lovs Bestemmelser, og jeg ser ikke rettere, end at det vilde være den virkelige Betydning af at give Pensionsretten en saa udstrakt tilbagevirkende Kraft, som antydet er. Jeg mindes heller ikke, at man, hvor man tidligere har bevilget ekstraordinære Pensioner — og det er det, der egentlig her er Tale om, det er en ekstraordinær Pension for disse Mænd, der i Aarene 1868—78 have fundet Ansættelse i Kommunens Tjeneste — har givet dem en saadan tilbagevirkende Kraft, at man har bevilget Pension fra Afstedigelsesdagen. Jeg ser ikke, at der i dette Tilfælde er nogen Grund til at gaa videre, og det saa meget mindre, som man jo slet ikke veed, om ikke de Paagjældende netop paa Grund af, at de ikke have høvet eller faaet nogen Statspension ved Afstedigelsen, have faaet en kommunal Pension fra vedkommende Kommuner eller i alt Fald en større Pension fra vedkommende Kommuner, end de ellers vilde have